R. 1921.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH

Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 3. 15 Lutego 1921 r.

TREŚĆ:

Ustawa

z dnia 21 stycznia 1921 r.

zmieniająca art. 8 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r. (Dz. Pr. № 63 poz. 368) w brzmieniu ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. Ust. № 62 poz. 405) o pomocy państwowej na odbudowę gospodarstw, zniszczonych lub uszkodzonych skutkiem wojny.

Art. 1. Artykuł 8 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r. (Dz. Pr. № 63, poz. 368) w brzmieniu ustawy z dnia 15 lipca 1920 roku (Dz. Ust. № 62 poz. 405) zostaje uchylony i opiewać ma jak następuje:

„Bezzwrotna zapomoga państwowa na odbudowę, z wyjątkiem kościołów, szkół i domów ludowych, nie może przekraczać w materjałach i gotówce 20 tysięcy marek, a w granicach tej sumy z tytułu strat w ruchomościach domowych wartości dwóch tysięcy marek, licząc materjały według cen w chwili wydania ustawy z 18 lipca 1919 r. Bezzwrotna zapomoga na odbudowę kościołów wynosić będzie 50% oszacowanych strat wojennych, a do czasu przeszacowania i ustalenia kursu waluty w myśl art. 9 ustawy z 18 lipca 1919 roku (Dz. Pr. № 68, poz. 368) zapomoga wynosić będzie 50% rzeczywistych kosztów odbudowy.

Przy odbudowie szkół i domów ludowych pokrywać będzie Państwo całkowite koszty materjałów i fachowej robocizny, natomiast gminy obowiązane będą dostarczać robocizny pomocniczej i środków przewozowych.

Ponadto poszkodowani mogą otrzymać jeszcze pomoc państwową tytułem pożyczki".

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrom: Skarbu, Robót Publicznych, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych.

Marszałek: *Trąmpczyński*

Prezydent Ministrów: *Witos*

Minister Skarbu: *Steczkowski*

Minister Robót Publicznych: *Narutowicz*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *J. Poniatowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *S. Przanowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *L. Skulski*

(Dziennik Ustaw № 13 z dn. 8.II. 1921 r. poz. 72).

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 stycznia 1921 r.

w przedmiocie dodatków do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych na obszarze okręgów administracyjnych wołyńskiego, poleskiego i nowogródzkiego.

Na podstawie przepisów o dodatku ekonomicznym do płac zasadniczych, zawartych w ustawach z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. № 65 poz. 429 — 436) Rada Ministrów w myśl uchwały swej z dnia 4 stycznia 1921 roku stanowi co następuje:

§ 1. Tabelę podziału miejscowości Rzeczypospolitej na klasy celem oznaczania mnożnika dodatku ekonomicznego, ogłoszoną w załączeniu do rozporządzenia z dnia 5 sierpnia 1920 r. o dodatkach do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. № 77 poz. 521 załącznik № 6) uzupełnia się w końcu następującem postanowieniem:

„Na ziemiach, przyłączonych do Rzeczypospolitej na zasadzie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze 12 października 1920 r. zalicza się:

do klasy II

miasta: Brześć Litewski, Grodno, Kowel, Lidę, Łuck, Równo i Włodzimierz Wołyński,

do klasy III

wszystkie inne miejscowości".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Skarbu:
Steczkowski

(Dziennik Ustaw № 13 z dnia 8.II. 1921 r. poz. 76).

Ustawa

z dnia 4 lutego 1921 r.

o upoważnieniu Ministra Skarbu do udzielenia państwowej gwarancji finansowej do sumy 2.000.000 funtów szterlingów dla zobowiązań, zaciągniętych przez Związek Syndykatów Rolniczych p. f. „Kooperacja Rolna".

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do udzielenia państwowej gwarancji finansowej do wysokości 2.000.000 funtów szterlingów dla zobowiązań, jakie będą zaciągnięte przez Związek Syndykatów Rolniczych p. f. „Kooperacja Rolna" względem firm zagranicznych w celu sprowadzenia do Polski artykułów, służących do podniesienia produkcji rolnej, a miano-

wicie: nawozów sztucznych i surowców do ich wyrobu, maszyn rolniczych, nasion, paszy treściwej oraz inwentarza roboczego i zarodowego.

Art. 2. Gwarancja powyższa obejmować może tylko te zobowiązania „Kooperacji Rolnej", które zaciągnięte będą przed dniem 1 stycznia 1922 r. a nie będą pokryte przez „Kooperację Rolną" przed dniem 15 marca 1922 r.

Art. 3. Gwarancję powyższą Minister Skarbu może udzielić po uzyskaniu dostatecznego zabezpieczenia na rzecz Skarbu.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Ministrem Aprowizacji oraz Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Skarbu:
w z. *Weinfeld*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Poniatowski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
W. Kucharski

Minister Aprowizacji:
Grodziecki

(Dziennik Ustaw № 14 d. 15.II. 1921 r. poz. 81.)

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 28 stycznia 1921 r.

w przedmiocie przedłużenia terminu ważności ulg celnych, udzielonych na zasadzie rozporządzeń z dnia 20 marca i z dnia 5 lipca 1920 r. o czasowem zawieszeniu cła od niektórych towarów (Dz. Ust. R. P. Nr. 37 poz. 213 i Nr. 66 poz. 441).

Na mocy uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. przedłuża się termin ważności pozwoleń, udzielonych na zasadzie rozporządzeń z dnia 20 marca 1920 r. i 5 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 37 poz. 213 i № 66 poz. 441) przed wejściem w życie rozporządzenia z dnia 26 listopada 1920 r. w przedmiocie ulg celnych („Monitor Polski" № 277 z dnia 6 grudnia 1920 r.), t. j. przed dniem 20 grudnia 1920 r., do dnia 31 marca 1921 roku włącznie.

Ten sam termin ważności ulg celnych na zasadzie wymienionych powyżej rozporządzeń ustanawia się i dla pozwoleń, które będą udzielone na skutek podań, złożonych przed wejściem w życie rozporządzenia z dnia 26 listopada 1920 r. w przedmiocie ulg celnych.

Minister Skarbu:
w z. *Rybarski*

Minister Przemysłu i Handlu:
S. Przanowski

(„Monitor Polski" № 28 z dnia 5.II 1921 r.)

PRZEPISY

o prowadzeniu rachunkowości i kasowości w państwowych zakładach chowu koni (stadach, źrebięciarniach i depôt ogierów).

Art. 1. W prowadzeniu rachunkowości i kasowości państwowych zakładów chowu koni obowiązują „Tymczasowe przepisy — o sposobie pobierania przychodów i dokonywania wydatków przez władze i urzędy państwowe" (Monitor Polski № 59 z dn. 12/III 1920 r. i następne oraz Dziennik Urzędowy M. R. i D. P. № 3 z 1920 r.) w całej swej rozciągłości, z wyjątkiem § 94, którego treść zmienia się w ten sposób, że poszczególne zakłady chowu koni odsyłają swe sprawozdania rachunkowe wraz z dowodami do Zarządu Stadnin Państwowych, ten zaś po sprawdzeniu celowości wydatków przesyła je do stosownych Izb Kontroli Państwa.

Art. 2 Każde stado, źrebięciarnia i depôt, prowadzą kasę (mała kasa wewnętrzna), dowody rachunkowe i następujące księgi rachunkowe:

1. dziennik przychodu,
2. dziennik rozchodu,
3. księgę główną,
4. księgę depozytów,
5. księgi pomocnicze,

a mianowicie:

a) księgę zaliczeń,
b) księgę należności czynnych,
c) kontrolę wystawianych asygnacyj,
d) księgę magazynową i odnośne polecenia przychodowe i rozchodowe,
e) zapotrzebowania na furmanki żądane z dóbr,
f) księgę inwentarzową,
g) obrocznik.

Art. 3. Używanie innych poza wskazanemi w przepisach niniejszych schematami rachunkowemi jest niedozwolone.

I. KASA.

Art 4. Wszelkie wypłaty, z wyjątkiem przewidzianych w § 55 „Tymczasowych przepisów o sposobie pobierania przychodu i dokonywania wydatków przez władze i urzędy państwowe", oraz opłat za paszę na stacjach

kopulacyjnych winny się odbywać na zasadzie asygnacyj; wszelkie wypłaty należy dokonywać na podstawie nakazu płatniczego, bądź za złożeniem deklaracji płatniczej, z wyjątkiem poborów za stanówkę klaczy na stacjach kopulacyjnych, oraz wpływów za konie sprzedane w drodze licytacji.

Art. 5. Za całość gotówki w kasie odpowiada kierownik państwowego zakładu chowu koni.

Art. 6. Wszelkie wypłaty i wpłaty mogą być przez kasę stada, depôt lub źrebięciarni uskuteczniane tylko na podstawie dostatecznych dowodów rachunkowych, podpisanych przez kierownika państwowego zakładu chowu koni.

Art. 7. Wszelkie wypłaty kierownik państwowego zakładu chowu koni może uskutecznić tylko w ramach przewidzianego na ten cel w budżecie kredytu, albo na mocy szczegółowych upoważnień Zarządu Stadnin Państwowych.

Art. 8. Wszelkie drobne wpłaty pieniężne, jak również pochodzące z należności za stanówkę, powinny być wpłacane natychmiast do Powiatowej Kasy Państwowej. Z bieżących wpływow nie wolno pokrywać wydatków, które winny być uiszczane z kredytów otwartych w Kasie Państwowej przewidzianych w budżecie.

II. DOWODY RACHUNKOWE.

Art. 9. Każdy przychód i rozchód musi być poparty dowodem prawidłowym tak co do formy, jak i co do treści.

Art. 10. Na jednym i tym samym dowodzie nie należy łączyć wydatków. względnie przychodów, dotyczących kilku różnych pozycyj i paragrafów w budżecie.

Art. 11. Wszelkie wypłaty winny być pokwitowane przez odbiorcę kwoty pieniężnej. O ile odbiorca jest niepiśmienny, kładzie znak krzyża (starozakonni kółko) przed swojem imieniem i nazwiskiem, wypisanem przez obecnego przy wypłacie świadka, który podpisuje dowód własnoręcznie z adnotacją, że podpisuje jako świadek. Należący do personelu stada lub depôt nie mogą poświadczać rzeczywistości wypłaty. W pokwitowaniu kwota gotówki winna być wyrażoną słowami, -a nadto zawierać słowa: „otrzymałem w całości".

Art. 12 Na wszelkie wpływy należy wystawiać pokwitowania (w 2 egzemplarzach przez kalkę), w których wyraźnie ma być wymienione nazwisko wpłacającego i wyrażona słowami kwota pobranej gotówki.

Art. 13. Dowód wypłaty winien zawierać w krótkich słowach, ale dokładne określenie przedmiotu, ilości, wartości i ceny jednostkowej. W razie potrzeby dołącza się szczegółowy wykaz przedmiotów lub rachunek; załączniki te należy dodać do pokwitowania.

Art. 14. Dowody rachunkowe, dotyczące wypłaty za przedmioty wciągnięte do inwentarza, winny mieć adnotację, wskazującą pod którą pozycją dany przedmiot wpisano do księgi inwentarza.

Art. 15. Wszystkie dowody kasowe mają być pisane atramentem lub ołówkiem atramentowym, zaopatrzone w datę wystawienia, w datę wypłaty, względnie przyjęcia do kasy. Pokwitowania pisane ołówkiem zwykłym są dozwolone tylko w wyjątkowych wypadkach.

Art. 16. Jako dowody rachunkowe na wpłacone do Kasy Państwowej sumy służą formalne pokwitowania tejże kasy, zaopatrzone w pieczęć urzędową i podpis właściwych urzędników państwowych.

Art. 17. Rachunki, wystawione przez osoby prywatne, podlegają opłatom stemplowym w wysokości, określonej odnośnemi przepisami.

III. KSIĘGI RACHUNKOWE.

a) Dziennik przychodu i rozchodu, księga główna, księga depozytów, księgi pomocnicze.

Art. 18. Sposób prowadzenia ksiąg rachunkowych, a mianowicie:

1. dziennika przychodu.
2. dziennika rozchodu,
3. księgi głównej,
4. księgi depozytów,
5. oraz z ksiąg pomocniczych:
   a) księgi zaliczeń,
   b) księgi należności czynnych,
   c) kontroli wystawianych asygnacyj

określają „Tymczasowe przepisy o sposobie pobierania przychodów i dokonywania wydatków przez władze i urzędy państwowe", w art. 83 — 93a.

b) Księga magazynowa i obrocznik.

Art. 19. Księga magazynowa służy do zapisywania obrotu wszystkich towarów, zakupionych dla stada, depôt i źrebięciarni, (wzór Ia) z wyjątkiem przedmiotów, wpisywanych do księgi inwentarzowej.

Każdy towar ma w księdze magazynowej swoje conto.

Art. 20. Co kwartał winna być księga magazynowa sprawdzana i uzgodniona ze stanem rzeczywistym magazynu. Księga ta zamykaną będzie raz na rok w dniu 31/XII lub na polecenie Zarządu Stadnin Państwowych.

Przychód i rozchód paszy prowadzi się w księdze magazynowej stada, depôt lub źrebięciarni.

Art. 21. Rozchód towarów, które mają być wydawane codziennie jak np. paszy, wpisywać należy do księgi magazynowej raz na miesiąc t. zn. całomiesięczny rozchód odrazu. Do codziennego rozchodu np. paszy, jako książka pomocnicza do księgi magazynowej służy obrocznik (wzór Ib), na którego zasadzie wpisuje się co miesiąc rozchód w księdze magazynowej.

Art. 22. Rozchód w księdze magazynowej wpisuje się na zasadzie „zapotrzebowań" (wzór Ic). Bez zapotrzebowania towar nie może być wydany z magazynu.

Art. 23. Co miesiąc przesyłać należy do Zarządu Stadnin Państwowych raporty (wyciągi z księgi magazynowej) z obrotu towarów w magazynie stada, depôt źrebięciarni (wzór Id).

c) Kontrola zapotrzebowanych i wydawanych przez dobra furmanek na potrzeby stad i depôt.

Art. 24. W celu kontroli nad ilością furmanek (podwód), zużywanych na potrzeby stadnin i depôt, a wydawanych przez dobra, wypisują stada, depôt i źrebięciarnie każdorazowo „zapotrzebowania na furmanki" (wzór II), dobra zaś—odpowiednie kwity o wysłaniu furmanek.

Art. 25. Zapotrzebowania na furmanki winny być podpisywane przez kierownika państwowego zakładu chowu koni; furmanki mogą być wydawane tylko na zasadzie zapotrzebowań.

d) Księga inwentarzowa.

Art. 26. Każdy przedmiot, kupiony za gotówkę, dostarczony przez Zarząd Stadnin Państwowych, lub uzyskany w jakikolwiek inny dozwolony sposób, winien być bezzwłocznie wpisany do księgi inwentarza. Na odnośnym dowodzie kasowym należy podać stronę i pozycję, pod którą dany przedmiot w księdze inwentarza zamieszczono.

Art. 27. Księgi inwentarza należy prowadzic w stadach, źrebięciarniach, depôt i dobrach według wzoru V.

Księgę inwentarzową dzieli się na działy, które należy wypisać na jej pierwszej stronie.

Art. 28. Przy wymienianiu przedmiotu należy w odnośnej kolumnie podać jego wartość, bądź na podstawie zapisów księgi inwentarza poprzedniego, bądź na podstawie rachunków zakupna lub też, w braku powyższego, na podstawie własnego oszacowania.

Art. 29. W razie ubytku inwentarza należy przedłożyć Zarządowi Stadnin Państwowych pismo z podaniem przyczyny ubytku oraz wniosek na upoważnienie do odpisania danego przedmiotu w księdze inwentarza. Bez upoważnienia Zarządu Stadnin Państwowych nie wolno w księdze inwentarza odpisywać ubytku choćby ubytek ten był sam przez się usprawiedliwiony.

Art. 30. Inwentarz należy sprawdzać dwa razy do roku: 30 czerwca i 31 grudnia każdego roku. Odpisy z księgi inwentarzowej po sprawdzeniu należy przesyłać do Zarządu Stadnin Państwowych.

Art. 31. Do wystawiania asygnacyj rozchodowych upoważnieni są tylko kierownicy państwowych zakładów chowu koni, względnie upoważnieni przez Zarząd Stadnin Państwowych ich zastępcy, którzy je podpisują wespół z urzędnikiem, prowadzącym rachunkowość. Deklaracje płatnicze kontrasygnuje również kierownik zakładu chowu koni lub w jego zastępstwie urzędnik przezeń upoważniony.

IV. ASYGNACJE I DEKLARACJE PŁATNICZE.

Art. 32. Kierownik państwowego zakładu chowu koni winien prowadzić kontrolę wystawianych asygnacyj, w której osoby, otrzymujące talony asygnacyj, kwitują z ich odbioru. Nadto zaś prowadzi kontrolę deklaracyj płatniczych, które wystawiać należy w dwóch egzemplarzach: jeden z tych egzemplarzy pozostaje na miejscu, drugi otrzymuje wpłacający. Po nade-

słaniu przez wpłacającego kwitu Kasy Skarbowej łączy się odnośną deklarację z kwitem i odsyła w trybie przepisanym, jako dowód rachunkowy do Zarządu Stadnin Państwowych, odnotowując w kontroli dokonanie wpłaty.

V. POKWITOWANIA NA WPŁACANE NALEŻNOŚCI ZA ODCHOWANIE KLACZY NA STACJACH KOPULACYJNYCH.

Art. 33. Dozorca stacji za odchowanie klaczy z ogierem państwowym wydaje na stacjach kopulacyjnych „pokwitowanie". (wzór III) z otrzymanej należności. Pokwitowanie to dozorca stacji wypisuje w 3-ch egzemplarzach przez kalkę, Oryginał otrzymuje wpłacający, jedną kopję przesyła się do depôt wraz z pieniędzmi, druga kopja pozostaje w kwitarjuszu.

VI. LISTY PŁACY.

Art. 34. Listy płacy personelu stałego winny być układane oddzielnie dla pracowników etatowych, oddzielnie dla nieetatowych. Pokwitowanie z otrzymania płacy winno odpowiadać zastrzeżeniom, podanym w art. 10 ym.

Art. 35. Listy płacy pracowników dziennych winny posiadać rubryki: „ilość dni przepracowanych", „płaca za dzień" i „przypada do wypłaty". Pokwitowanie z otrzymania płacy winno odpowiadać zastrzeżeniom, podanym w art. 10.

Art. 36. Z reguły nie wolno wypłacać żadnego wynagrodzenia ani zaliczki przed wykonaniem roboty.

W miarę wykonania robót, względnie w myśl zawartych umów, wypłacać może kierownik państwowego zakładu chowu koni zarobki lub zaliczki na podstawie list płac robocizny dziennej lub świadectw zarobkowych, przestrzegając zachowanie jednak przepisów art. 4, 6 i 8 niniejszych przepisów.

VII. TRYB POSTĘPOWANIA PRZY SPRAWDZANIU DOWODÓW RACHUNKOWYCH i NADSYŁANIU SPRAWOZDAŃ RACHUNKOWYCH.

Art. 37. Każdy dowód wypłaty oraz każdy wpływ do kasy muszą być zatwierdzone przez kierownika państwowego zakładu chowu koni. Przestrzegać należy w tej mierze art. 31-go niniejszych przepisów.

Art. 38. Każdy rachunek okazany do wypłaty winien być zaopatrzony w stempel według wzoru IV.

Art. 39. Sprawozdania rachunkowe winny być nadsyłane do Zarządu Stadnin Państwowych regularnie co miesiąc, między dniem 1 a 7 y n.

Art. 40. Dowody dołączone do sprawozdań rachunkowych powinny być nie zeszywane, lecz przypinane spinaczami do opisów dokumentów, znajdujących się przy każdej pozycji i paragrafie.

Art. 41. Każda pozycja poszczególnego paragrafu powinna być ułożona w sposób następujący: dowody dotyczące stada, źrebięciarni, lub depôt ogierów, powinny być zebrane oddzielnie i na ich podstawie winien być sporządzony w dwóch egzemplarzach opis do którego mają być dokumenty przypięte.

Całość wydatków i dochodów za dany miesiąc winna być uwidoczniona w kopji dziennika kasowego.

Art. 42. Dowody rachunkowe stada, źrebięciarni i depôt ogierów winny być podpisywane odpowiednio przez kierownika państwowego zakładu chowu koni.

VIII. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

Art. 43. Błędy w zapisach mają być w sposób widoczny poprawione, wyskrobywanie zaś, wycieranie gumą lub też wywabianie sposobem chemicznym jest niedozwolone.

Jeśli spostrzeżono pomyłkę rachunkową już po wysłaniu dzienników kasowych i dowodów rachunkowych do Zarządu Stadnin Państwowych, należy o tem donieść Zarządowi w osobnem piśmie i zakomunikować, co w tym względzie dla sprostowania dostrzeżonych błędów i niezgodności w księgach rachunkowych uczyniono.

Art. 44. Wszystkie zapisy w księgach winny być prowadzone bardzo dokładnie i zawierać szczegóły ścisłe, jasne i zrozumiałe..

Art. 45. Wszystkie dotychczas wydane rozporządzenia, odnoszące się do prowadzenia ksiąg rachunkowych w stadach, źrebięciarniach i depôt ogierów, tracą moc obowiązującą z dniem wydania niniejszych przepisów.

Art. 46. Rachunkowość w dobrach, należących do państwowych zakładów chowu koni, prowadzi się oddzielnie według zasad rachunkowości rolnej jako rachunkowość specjalną; biuro główne tej rachunkowości znajdować się będzie przy zarządzie centralnym Zarządu Stadnin Państwowych.

Szczegółowe instrukcje w tym przedmiocie wyda Naczelnik Zarządu Stadnin Państwowych.

Warszawa, dnia 2 stycznia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Poniatowski

Naczelnik Zarządu Stadnin Państwowych:
Fryd. Jurjewicz

PRZEPISY

o prowadzeniu rachunkowości i kasowości w państwowych zakładach chowu koni.

Wzór I-a.

KSIĘGA MAGAZYNOWA DEPÔT LUB DÓBR

1-a stronica

SKOROWIDZ

	str. od.......	do.......
I. Materjały rymarskie:		
1) Skóra surowcowa	" "	"
2) " blankowa	" "	"
3) Szpagat i t. p.	" "	"
II. Materjały stolarskie:		
1) Deski sosnowe 1"	" "	"
2) " " 2"	" "	"
3) " dębowe 1"	" "	"
4) Bale i t. p.	" "	"
III. Materjały kowalskie:		
1) Żelazo na podkowy	" "	"
2) " na reparację i t. p.	" "	"
IV. Odzież	" "	"
V. Obuwie	" "	"
VI. Smary:		
1) Smar do wozów	" "	"
2) " do maszyn	" "	"
3) Nafta i t. p.	" "	"
VII. Pasza:		
1) Owies	" "	"
2) Siano	" "	"
3) Słoma i t. p.	" "	"

2 a stronica

Skóra surowcowa.

№ kolejny	Miesiąc	Dzień	№ zapotrzebowania	DOSTAWCA lub ODBIORCA	Cena za jednostkę		Przychód			Rozchód			Pozostałość		
					Mk.	fg.	sztuk	q.	kgl.	sztuk	q.	kgl.	sztuk	q.	kgl.

Wzór I-b.

1-a stronica

Depot ogierów Państwowych
Państwowe stado koni w ....

OBROCZNIK

2-a stronica

Miesiąc ....

Data	Ilość koni	Owies			Siano	Słoma			Uwagi
1									
2									
3									
i t.d. do 31									

Dawka dzienna na konia ....

Wzór I-c.

Depôt ogierów państwowych
Państwowe stado koni w .... **lub Dobra** ....

Zapotrzebowanie № ....

Warsztat .... prosi o wydanie z magazynu	sztuk	q.	kgl.

Majster

Wzór I-d.

RAPORT Z OBROTU TOWARÓW W MAGAZYNIE DEPOT (DÓBR).

za miesiąc .... 192..... r.

№ kolejny	Wyszczególnienie	Data	Zakupiono lub wydano	Przychód			Rozchód			Pozostałość		
				sztuk	q.	kgl.	sztuk	q.	kgl.	sztuk	q.	kgl.
	Skóra surowcowa		Pozostało na 1/x			100						
		15/x	Zakupiono od N. N.			200						
		17/x	Wydano do warsztatu						100			
			razem .			300			100			200
	Nafta.		Pozostało na 1/x			60						
		10/x	Zakupiono od N. N.			100						
		15/x	Wydano do stajen						15			
		18/x	„ dla urzędn.						30			
			razem			160			45			115
	Obuwie		Pozostało na 1/x par	10								
		13/x	Zakupiono od N. N.	120								
		15/x	Wydano służbie par				115					
			razem .	130			115			15		
	Owies *)		Pozostało na 1/x		20	—						
		8/x	Zakupiono od N. N.		200	—						
		12/x	Otrzymano z dóbr		100	—						
			Wydano w listopadzie dla koni depôt					150	—			
			razem .		320			150	—		170	

*) Pasza winna być wpisywana tylko w księdze magazynowej depôt; w księdze magazynowej dóbr jest to zbyteczne, gdyż istnieją na to specjalne regestra gospodarcze.

Wzór II.

ZAPOTRZEBOWANIE №

P. Stado koni ....
(Depôt) ogierów państ. ....

dn .... 192 ..... r.

Proszę o dostarczenie do ......
....
....
....
....
.... furmanek parok.
.... „ jednok.

Dyrektor stada
(Kierow. depôt)

ZAPOTRZEBOWANIE №....................

Państ. Stado koni ....
(Depôt) ogierów państ. ....

dn. .... 192 ..... r.

Proszę o dostarczenie do ....
....
....
....
....
.... furmanek parokonnych
.... „ jednokonnych.

Dyrektor stada
(Kierownik depôt)

Wzór III.

M. R. i D. P.

Zarząd Stadnin Państwowych
Stacja ogierów
w ....

№ ....

Pokwitowanie

Pan ....

z ....

wpłacił na stacji ogierów w ....

.... *słownie* ....

.... *za odchowanie klaczy swej z ogierem*

państwowym ....

Depo ....

....
(Dozorca stacji)

.... *d.* .... *19* .... *r.*

Wzór IV.

Stempel do rachunków.

§ .... poz. .... dział ....

Do wypłaty Mk. .... fen. ....

podług .... № ....

podpis ....

Wzór V.

KSIĘGA INWENTARZOWA

KSIĘGA INWENTARZA

№ porządkowy przychodowy	Nazwa przedmiotu, jego opis i stan	Data otrzymania lub kupna	Od kogo otrzymano lub kupiono i na zasadzie jakiego dokumentu	Wartość lub cena		Data № asygnacji, za ktorą wypłacono pieniądze na kupno danego przedmiotu		Gdzie się znajduje przedmiot	Zmiany w stosunku do rubryki siódmej	Odnośny № porządkowy rozch.	Uwagi
				Mk.	fg.	Data	№				
1	2	3	4	5		6		7	8	9	10

№ porządkowy rozchodowy	Odnośny № porządkowy przych.	Nazwa przedmiotu	Wartość lub cena		Data wykreślenia z inwentarza	Powód, dla którego przedmiot wykreślono z inwent. z powołaniem się na odpow. zarządzenia	Uwagi
			Mk.	fg.			
1	2	3	4		5	6	7

INSTRUKCJA TYMCZASOWA

w przedmiocie wykonywania zarządu nad nieruchomościami państwowemi przez Departamenty Rolnictwa i Weterynarji w urzędach wojewódzkich: białostockim, kieleckim, łódzkim, lubelskim i warszawskim.

W myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1920 r. w przedmiocie reorganizacji zarządu dóbr państwowych (Dziennik Ust. № 114 poz. 752) zarządzam, co następuje:

§ 1. Wykonywany przez urząd wojewódzki zarząd nad majątkami państwowemi rozciągać się będzie na następujące kategorje nieruchomości:

1) Majątki rolne, wraz ze stojącemi na nich budynkami, tereny wodne i drobne objekty dochodowe (osady młynarskie, karczmarówki i t. p.) należące do państwa.
2) Grunty emfiteutyczne (dzierżawy wieczyste).
3) Majątki prywatne o charakterze rolnym, znajdujące się pod zarządem państwowym na skutek zarządzeń Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z mocy Dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. (Dz. Pr. № 21) oraz ustawy o zarządzie przymusowym nad majątkami obywateli b. poddanych niemieckich (Dz. Ust. № 25 poz. 153, 1920 r.).
4) Majątki cerkwi i duchowieństwa prawosławnego nieprzekazane Ministerstwu Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na potrzeby duchowieństwa lub parafji.
5) Budynki oddzielne do czasu przekazania ich innym urzędom ub instytucjom.

§ 2. Do zakresu działania urzędu wojewódzkiego w przedmiocie zarządzenia majątkami państwowemi i pozostającemi pod zarządem państwowym w szczególności należeć będzie:

1) obejmowanie na własność państwa i przejmowanie pod zarząd państwowy nieruchomości kategoryj wymienionych w § 1.

2) przekazywanie każdorazowo na mocy rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych objektów rolnych lub innych nieruchomości Urzędowi Ziemskiemu, nabywcom, urzędom państwowym, organom komunalnym lub instytucjom społecznym.

3) wydzierżawianie poszczególnych nieruchomości w trybie, wskazanym w § 3 niniejszej instrukcji, tudzież kontrolowanie wykonania warunków umów dzierżawnych, które zawierane będą według następujących zasad:

a) co do użytków rolnych powyżej 15 ha drogą przetargu, poprzedzonego konkursem ofert, którego przepisy zawarte są w § 8 i w sposób wskazany w § 5 niniejszej instrukcji;
b) co do gospodarstw rybnych, terenów torfowych, kamieniołomów, glinianek, cegielni, sadów owocowych, osad młynarskich i nieprzekraczających 15 ha zabudowanych objektów dochodowych, drogą przetargu, poprzedzonego konkursem ofert, stosownie do §§ 5, 6 i 7 niniejszej instrukcji;
c) co do użytków rolnych niezabudowanych, poniżej 15 ha powierzchni, przy uwzględnieniu ustawy o ochronie drobnych dzierżawców, umowy winny być zawierane przez Starostwa, po porozumieniu z komisarzem ziemskim, na warunkach i w sposób w § 4 niniejszej instrukcji wskazanych, drogą porozumienia się z zainteresowanymi.

Odstępstwa od powyższych zasad będą dopuszczane li tylko na mocy każdorazowego zezwolenia lub polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Wszystkie umowy dzierżawne, pod punktami a) i b) wymienione, zawiera ostatecznie wojewoda.

4) Przygotowywanie i spisywanie wstępnych umów (projektów) oraz przedkładanie ich Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych, który ostateczną umowę zawiera w niżej wyszczególnionych wypadkach:

a) gdy czynsz roczny dzierżawionych użytków rolnych w danej umowie przekracza ekwiwalent 500 ctn. metrycznych żyta;

b) gdy przedmiot dzierżawny przekracza 500 ha powierzchni jezior lub 100 ha zalanej powierzchni stawów rybnych;

c) gdy umowa dotyczy jednostki gospodarczej przemysłowej (cukrownia, browar, syropiarnia i t. p.), bez względu na ilość gruntów, należących do zakładu przemysłowego. Gorzelnia i krochmalnia zastrzeżeniem niniejszym nie są objęte;

d) gdy umowa dotyczy obszaru zarezerwowanego na cele kultury rolniczej;

e) gdy termin umowy dzierżawnej przekracza 12 lat;

f) gdy przy zawieraniu umowy zachodzi konieczność odstępstwa od wyżej przytoczonych zasad wydzierżawiania;

g) gdy umowa dotyczy eksploatacji bogactw naturalnych. Zastrzeżenie to nie dotyczy torfu, gliny i kamieniołomów w ramach, określonych punktem a.

5) Sporządzanie i przedstawianie Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych budżetu dochodów i rozchodów z powodu wydzierżawiania oraz administrowania nieruchomościami, w §§ 3 i 4 wymienionemi.

6) Zawieranie umów i sprzedaż produktów rolnych i inwentarzy żywych i martwych przy likwidacji własnej administracji.

7) Dokonywanie licytacji budynków, przeznaczonych na rozbiór.

8) Występowanie w Komisjach Ziemskich z mocy pełnomocnictwa przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych wydanego, przy przeprowadzaniu likwidacji służebności, ciążących na nieruchomościach państwowych, lub pod zarządem państwowym pozostających.

9) Spisywanie projektów umów o zamianę nieruchomości państwowych na prywatne i przedkładanie tych umów Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych, który ostateczną umowę zawiera.

10) Wnioskowanie i opinjowanie w sprawie zbywania nieruchomości państwowych z podaniem szacunku i opinji Urzędu Ziemskiego, gdy chodzi o użytki rolne.

11) Porozumiewanie się bezpośrednie z Prokuratorją Generalną i Najwyższą Izbą Kontroli Państwa.

12) Kontrola opłacania czynszów i innych należności, jak również wydatkowania sum z powodu sprawowania zarządu nad majątkami.

13) Wykonywanie wszelkich czynności, jakie z istoty administrowania nieruchomościami państwowemi wynikają, oraz tych czynności, jakie w tym przedmiocie będą wojewodzie przez ustawy, rozporządzenia, okólniki i polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych przekazane.

§ 3. Wszelkie majątki państwowe rolne, ogrody, sady owocowe, młyny, gospodarstwa rybne, stawowe, jeziorowe i rzeczne winny być wydzierżawiane zgodnie z przepisami, w niniejszej instrukcji dla każdej kategorji tych objektów podanemi.

Wszystkie obowiązujące dzierżawcę warunki są ujęte w odnośnych artykułach „Umów dzierżawnych", odstępstwa od których są dopuszczalne tylko w wypadkach nadzwyczajnych, gdy tego wymagają warunki lokalne.

Przy wydzierżawianiu Komisji przetargowej przysługuje prawo wyboru kandydata na dzierżawę niezależnie od zadeklarowanych warunków.

Dzierżawca winien dawać wszelkie gwarancje fachowego i racjonalnego korzystania z oddanego mu w dzierżawę objektu.

Dzierżawcami objętych niniejszą instrukcją nieruchomości państwowych mogą być osoby prywatne, lub instytucje, posiadające właściwości osób prawnych. Pierwszeństwo przy równych warunkach mają inwalidzi i zasłużeni wojskowi. Urzędnicy państwowi i wojskowi w czynnej służbie mogą zawierać tylko umowy, mające charakter najmu mieszkań, zaś właściciele majątków rolnych oraz dzierżawcy, w chwili brania dzierżawy posiadający inną dzierżawę, tylko po uzyskaniu uprzedniej zgody Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Młyny, gospodarstwa rybne, większe sady i zakłady przemysłowo-rolne winny być wydzierżawiane oddzielnie, to jest przy wydzierżawianiu ich winny być spisywane oddzielne umowy dzierżawne.

§ 4. Przy wydzierżawianiu użytków rolnych poniżej 15 ha. stosować się należy do następujących zasad:

Umowy dzierżawne na niezabudowane parcele rolne do 15 ha, zawiera właściwy starosta. Termin dzierżawy możliwie najdłuższy nie powinien jednak przekraczać 12 lat. Wydzierżawianie tych gruntów, jak również ustalanie terminu dzierżawy winno mieć miejsce za zgodą miejscowego komisarza ziemskiego, który również kwalifikuje dzierżawców ze względu na ułatwienie przyszłej parcelacji majątków państwowych. Wydzierżawianie wspomnianych parcel do 15 ha. powierzchni winno się odbywać drogą porozumienia z zainteresowanemi, a nie drogą przetargu.

Czynsz dzierżawny określać należy tak, jak w § 5.

1-sza rata winna być zapłacona w dniu podpisania umowy, następne zaś w odstępach półrocznych. Przy umowach rocznych cały czynsz dzierżawny winien być wpłacony w dniu podpisania umowy; przy umowach dzierżawnych dłuższych, dzierżawca przed podpisaniem umowy winien jest złożyć kaucję w wysokości półrocznego czynszu dzierżawnego.

Łąki wydzierżawiać należy tylko na okres zbioru traw w jednym roku, czyli, że jest to właściwie sprzedaż siana na pniu. Dzierżawca winien jest wnieść jednorazowo zgóry, przed podpisaniem umowy, roczny czynsz dzierżawny.

Pastwiska wydzierżawiać należy tylko na okres sezonu pastwiskowego. Wnoszenie czynszu za pastwiska odbywa się w sposób, przepisany przy dzierżawie łąk.

Przy wydzierżawianiu ornych użytków rolnych powierzchni do 6 morgów, należy mieć na względzie ustawy sejmowe w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych (Ustawa z dn. 3.VII 1919 r. Dz. Pr. № 57 poz. 345; Ustawa z dn. 2 lipca 1920 r. Dz. Ust № 56 poz. 346 i okólnik Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych № 193).

Przy wydzierżawianiu łąk należy mieć na względzie ustawę sejmową z dnia 18.VI 1919 r. (Dz. Ust. № 50 poz. 326) i rozporządzenie wykonawcze do tejże ustawy (Monitor Polski № 148).

§ 5. Przy wydzierżawianiu użytków rolnych powyżej 15 ha. stosować się należy do następujących zasad:

Umowy dzierżawne winny być zawierane na okres do 12 lat, o ile dany użytek nie jest przeznaczony wcześniej dla określonego użytkowania na cele oświaty lub kultury rolniczej. W tych wypadkach termin umowy określi Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Wszystkie umowy zasadnicze winny być zawierane drogą konkursu ofert. Nie dotyczy to jednak tych użytków rolnych, które będą w przyszłości użytkowane przez organy komunalne i organizacje społeczne, takie bowiem dzierżawy muszą być zawierane na warunkach, których wymaga ich przyszłe przeznaczenie.

W umowach dzierżawnych, w których termin przekracza 4 lata, zakończenie dzierżawy winno nastąpić w dniu 1 lipca.

Czynsz roczny dzierżawny określony będzie w centnarach metrycznych żyta. Wysokość czynszu, od której można składać oferty, winna być dla każdego objektu przy rozpisywaniu licytacji podana. Wysokość ta wahać się może w graniczach od 50 do 150 kig. z morgi użytków rolnych.

Czynsz dzierżawny za użytkowanie zakładów przemysłowo-rolnych, nie dających się wydzielić jako osobne objekty gospodarcze, a znajdujących się na terytorjum folwarcznem, oblicza się osobno. To samo dotyczy łąk, przekraczających 15% użytków rolnych, większych sadów owocowych i t. p.

§ 6. Przy wydzierżawianiu gospodarstw rybnych stosować się należy do następujących zasad:

Gospodarstwa rybne, stawowe, jeziorowe i rzeczne winny być wydzierżawiane przez licytację, poprzedzającą konkurs ofert.

Jako normalny termin dzierżawy ustala się:

a) dla stawów okres sześcioletni.
b) dla jezior okres trzechletni,
c) dla rzek okres jednoroczny, który zaczyna się z dniem 1 stycznia każdego roku.

Rzeczyska, nie łączące się z głównym korytem rzeki, należy traktować jak jeziora. Rewiry na dużych rzekach nie powinny przekraczać 8 kilometrów, zaś na małych 20 km.

Czynsz roczny oblicza się na ilość kg. ryb z każdego morga lustra wody, przeliczonych na gotówkę, przyczem za podstawę obliczenia przyjmuje się 70% ceny hurtowej przeciętnej, płaconej w roku dzierżawnym w czasie od 1 do 22 grudnia włącznie loco Warszawa, bądź przez Związek Producentów Ryb, bądź przez hurtowników do Związku nie należących, według wyboru urzędu wojewódzkiego.

Jako wytyczne dla rozpoczęcia przetargów przyjmuje się:

a) dla stawów rybnych 25% naturalnego przyrostu szacunkowego z prawem przeliczenia na gotówkę, przyczem przyrost naturalny szacuje się: dla czarnoziemów i glin ciężkich od 180 kg. z ha., dla glin lekkich i dobrych torfów od 100 kg. z ha, dla piasków i lichych torfów od 55 kg. z ha.
b) dla jezior od 6,0 kg. z 1 ha.
c) „ rzek „ 7 „ „ „ „.

Wahania norm wytycznych zależeć będą od żyzności dopływów i stopnia zarośnięcia roślinami nawodnemi, które obniżają przyrost.

Kontrakty na dzierżawy gospodarstw rybnych stawowych, których łączna powierzchnia przekracza 100 ha., oraz jeziorowych o powierzchni wyżej 500 ha., będą zawierane przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Projekt umowy winien być opracowany w województwie i przedstawiony Ministerstwu. Kontrakty inne zawiera samodzielnie wojewoda.

Wydzierżawianie rybołóstw w kompleksach leśnych uzależnia się od opinji właściwych nadleśnictw lasów państwowych. W poszczególnych wypadkach, gdy zachodzą względy natury gospodarczej wojewodowie mają prawo przekazywać funkcje wydzierżawiania takich rybołóstw Zarządom Okręgowym Lasów Państwowych.

§ 7. Przy wydzierżawianiu osad młyńskich stosować się należy do następujących zasad:

Młyny państwowe winny być wydzierżawiane przez licytację, poprzedzoną konkursem ofert.

Jako normalny ustala się 6-cio letni termin dzierżawy.

W wypadkach, gdy tego będzie wymagało zamortyzowanie przez dzierżawcę poczynionych wkładów, można termin powyższy przedłużyć, ogłaszając w warunkach konkursu o inwestycjach, które powinny być uskutecznione przez ewentualnego dzierżawcę.

W wypadkach nadzwyczajnych, gdy wydzierżawienie będzie połączone z odbudową, lub przebudową całego objektu, lub też gdy w ogłoszeniach o licytacji nie będzie można konkretnie określić warunków licytacyjnych, można wydzierżawiać bez licytacji za każdorazowem upoważnieniem Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Licytacja winna zaczynać się od ilości centnarów metrycznych żyta, odpowiadającej jednej czwartej wartości dorocznych opłat za przemiał. Opłaty te określone będą na podstawie ceny bieżącej, o ile ceny za przemiał przez rząd wyznaczone nie będą.

Czynsz roczny oblicza się na ilości centnarów metrycznych żyta po cenach urzędowych lub rynkowych, podobnie, jak we wzorze kontraktu.

Ilość przemiału rocznego określi referent rolniczy w starostwie z zaproszonymi przez niego ekspertami, przyczem powinien być sporządzony odnosny protokuł.

Za znajdujące się przy młynie użytki rolne, łąkowe lub rybne, za wyłączeniem najwyżej 2 morgów pod zabudowaniami gospodarskiemi, określa się czynsz dzierżawny stosownie do charakteru użytku.

W wypadkach, w których łączą się wzajemnie sobie szkodzące interesy gospodarstw młynarskich i rybnych, należy na podstawie orzeczenia rzeczoznawców złożyć wniosek do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych o zwinięcie jednego z wymienionych rodzajów użytkowania obszarów wodnych.

Wydzierżawianie osad młynarskich w kompleksach leśnych uzależnia się od opinji właściwych nadleśnictw lasów państwowych. W poszczególnych wypadkach, gdy zachodzą względy natury gospodarczej, wojewodowie mają prawo przekazywać funkcje wydzierżawiania takich objektów Zarządom Okręgowym Lasów Państwowych.

§ 8. Przetargi publiczne winny być przeprowadzane w sposób w § niniejszym wskazany:

I. KOMISJE PRZETARGOWE.

Przetargi publiczne przeprowadza Komisja przetargowa w składzie: wojewody — jako przewodniczącego, naczelnika Departamentu Rolnictwa i Weterynarji i inspektora majątków państwowych w województwie. W razie nieobecności wojewody przewodniczy naczelnik Departamentu Rolnictwa i Weterynarji, a wojewoda naznacza trzeciego członka Komisji. W razie nieobecności naczelnika Departamentu R. i W. zastępuje go naznaczony

przez niego zastępca, a w razie nieobecności Inspektora Majątków Państwowych—jego urzędowy zastępca.

Przetarg odbywa się w obecności jednego delegata Ministerstwa Skarbu i jednego delegata Najwyższej Izby Kontroli Państwa.

Nieprzybycie delegatów Ministerstwa Skarbu i Najwyższej Izby Kontroli Państwa czynności Komisji przetargowej nie wstrzymuje.

Komisji przysługuje prawo, w razie potrzeby, wzywać rzeczoznawców z głosem opinjodawczym.

Komisje przetargowe winny funkcjonować w siedzibie urzędu wojewódzkiego, któremu jednakże przysługuje prawo wyznaczania przetargów publicznych w siedzibie właściwego starostwa, w składzie Komisji przez wojewodę ad hoc mianowanej z liczby urzędników Departamentu Rolnictwa i Weterynarji.

Wszystkie czynności swoje Komisja prowadzi protokularnie. Orzeczenia Komisji zapadaja po wysłuchaniu opinji delegatów Ministerstwa Skarbu i Najwyższej Izby Kontroli Państwa i rzeczoznawców większością głosów i winny być podpisane przez skład Komisji.

II. SPOSÓB PROWADZENIA PRZETARGU.

Przetarg przeprowadza się przez konkurs ofert pisemnych, poprzedzający w czasie przetarg ustny, przyczem do przetargu ustnego dopuszczeni będą tylko ci ofertanci, których Komisja przetargowa uzna za odpowiednich.

Komisji przetargowej w pełnym składzie przysługuje prawo wyboru z pośród reflektantów kandydata na dzierżawcę niezależnie od wysokości zadeklarowanej tenuty dzierżawnej, o czem jednak obowiązana jest zaraz do wiadomości interesowanych podać.

III. OGŁOSZENIE O PRZETARGU.

Przetarg publiczny poprzedzają ogłoszenia.

Ogłoszenia winny zawierać: a) nazwę urzędu ogłaszającego przetarg, b) miejsce i datę przetargu ze wskazaniem sposobu przetargów i z zastrzeżeniem prawa Komisji przetargowej wyboru kandydata na dzierżawcę, niezależnie od wysokości ofiarowanej tenuty dzierżawnej, c) nazwę przedmiotu, podlegającego wydzierżawieniu, d) termin trwania dzierżawy, e) wysokość tenuty dzierżawnej lub ceny, od której rozpocznie się przetarg, f) miejsce i termin składania ofert, ze wskazaniem załączników do ofert, g) wysokość wadjum, h) miejsce i czas przeglądania warunków dzierżawy, i) zawiadomienie, że przedstawicielom Kontroli Państwa i Skarbu służy prawo zaskarżenia przetargu w ciągu 7 dni od dnia przetargu.

Ogłoszenia winny być umieszczone trzykrotnie w Monitorze oraz w jednym z pism stołecznych i miejscowych najwięcej poczytnych, a także w jednym z pism fachowych wedle właściwości, z takiem wyrachowaniem, aby dzień ostatniego ogłoszenia i przetargu przedzielał termin tygodniowy. Oprócz tego ogłoszenia o przetargu winny być wywieszane w lokalu urzędu wojewódzkiego lub starostwa wedle właściwości terytorjalnej.

IV. WARUNKI PRZETARGU.

Z chwilą ogłoszenia przetargu normalny kontrakt wraz z uzupełniającemi warunkami winien być złożony do przejrzenia w województwie.

V. OFERTY.

Oferty winny być podawane z zachowaniem przepisów ustawy stemplowej w opieczętowanych kopertach.

Oferty mają zawierać a) imię, nazwisko i dokładne miejsce zamieszkania oferenta; w razie oferty zbiorowej — wskazanie przyjęcia przez oferentów solidarnej odpowiedzialności, b) wskazanie słowami ceny dzierżawnej, zadeklarowanej przez oferenta, c) stwierdzenie oferenta o zapoznaniu się z warunkami przetargu i dzierżawy oraz zobowiązaniu się wykonania tych warunków, d) do oferty winny być dołaczcne dowody złożenia wadjum i uzdolnienia fachowego oferenta.

VI. UMOWY DZIERŻAWNE.

Umowy dzierżawne winny być spisane natychmiast po upływie terminu przeznaczonego na zaskarżenie i wskazanie kadydata przez Komisję przetargową. Rozpisanie konkursu ofert i termin przetargu powinny być wyznaczone tak, by umowa dzierżawna mogła być spisana na trzy miesiące przed ekspiracją poprzedniej umowy. Wyjątek stanowią te umowy dzierżawne, których termin obowiązujący upłynął lub upływa w okresie sześciomiesięcznym od dnia wydania niniejszej instrukcji.

VII. ZASKARŻANIE PRZETARGU.

Delegatom Ministerstwa Skarbu i Najwyższej Izby Kontroli Państwa przysługuje prawo wnosić skargę w przeciągu siedmiu dni od dnia przetargu na imię Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w wypadkach wykroczenia przeciwko niniejszym przepisom. Skargi winny być składane do urzędu, przeprowadzającego przetarg. Po ich otrzymaniu urząd winien w siedmiodniowym terminie przedstawić je, wraz z załączeniem aktu przetargu do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Skargi na orzeczenie Komisji przetargowej, wyznaczonej przez wojewodę, i przeprowadzane w starostwie winny być adresowane w powyższym terminie na imię wojewody.

§ 9. Wszystkie rozporządzenia, okólniki i zarządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz b. naczelnika Głównego Zarządu Dóbr Państwowych, wydane Zarządom Okręgowych Dóbr Państwowych w przedmiocie wydzierżawiania majątków państwowych zostają niniejszą instrukcją uchylone.

Warszawa, dnia 15 lutego 1921 r.

Minister:
Jul. Poniatowski

OKÓLNIK № 265

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Naczelnika Kancelarji Głównej i Kierowników podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

wcześniejszego realizowania asygnacyj na uposażenie służbowe.

Niniejszem udzielam Panom do wiadomości treść okólnika Ministerstwa Skarbu (Dep. budż.) z dn. 6 stycznia 1921 r. № 70897/20, w powyższym przedmiocie:

„Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że w celu umożliwienia wypłaty poborów służbowych w terminie, przewidzianym w ustawach o uposażeniu z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. № 65) t. j. w pierwszym dniu każdego miesiąca, o ile zaś pierwszy dzień miesiąca jest niedzielą lub świętem uroczystem w ostatnim dniu poprzedniego miesiąca, poleca równocześnie kasom skarbowym, by asygnacje na uposażenie urzędników i funkcjonarjuszów państwowych, których miejsce służbowe znajduje się poza siedzibą odnośnej Kasy, realizowały na żądanie w przeddzień przewidzianego ustawą terminu wypłaty uposażenia.

W wypadkach wcześniejszego realizowania asygnacyj w myśl powyższego zarządzenia, sama wypłata uposażenia nie może jednak w żadnym razie odbywać się wcześniej, jak w ustawowym dniu płatności.

Za wszelkie szkody, wynikłe z powodu wcześniejszej wypłaty uposażenia, odpowiedzialne są organy, które wypłatę uskuteczniły.

Realizacja asygnacyj na uposażenie urzędników i funkcjonarjuszów, władz i urzędów, znajdujących się w siedzibie Kasy Skarbowej będzie w przyszłości, jak i dotychczas, odbywać sie dopiero w dniu ustawowego terminu wypłaty i żadne wyjątki od tej zasady nie będą dopuszczane”.

Jednocześnie polecam ścisłe zastosowanie powyższego zarządzenia.

Warszawa, dn. 7 lutego 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Raczyński*

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 13143

Cena mk. 34.